

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Turbado EU LLC**, company nr. 0509342, DIČ: SK4020425222
sídlem 113 Barksdale Pro Center, Newark, Country of Newcastle, USA
zastoupený evropským advokátem JUDr. Alexandrem Kasatkinem, LL.M.
sídlem Husinecká 903/10, Praha 3 - Žižkov

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2018, č.j. 25640/18/5100-41458-711929

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení, jeho předcházející průběh a obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla k odvolání žalobce potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 16.10.2017, č.j. 7476501/17/2010-80542-108899 a č.j. 7475467/17/2010-80542-108899 (dále též jen „rozhodnutí správce daně“).
2. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že správce daně nařídil k vymožení daňového nedoplatku obchodní společnosti HB ELEKTRO s.r.o. (dále též jen „daňový dlužník“)

exekučními příkazy ze dne 5. 9. 2017, č. j. 6906442/17/201080542-108899 a č. j. 6906695/17/2010-80542-107911 (dále jen „exekuční příkazy“) daňovou exekuci prodejem movitých věcí.

3. Dne 6. 9. 2017 se úřední osoby Finančního úřadu pro Ústecký kraj dostavily na adresu Masarykova 381/387, Ústí nad Labem k provedení soupisu movitých věcí daňového dlužníka. Daňový nedoplatek byl uhrazen na výzvu daňového exekutora ve smyslu ust. § 204 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a to z bankovního účtu žalobce (viz protokol o soupisu věcí č. j. 2045510/17/2501-80542-507886 ze dne 6. 9. 2017). Daňová exekuce byla následně zastavena rozhodnutími správce daně ze dne 10.10.2017 č. j. 7412003/17/2010-80542-108899 a č. j. 7412196/17/2010-80542-108899.
4. Správci daně byla dne 21. 9. 2017 doručena podání žalobce označená jako „Návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce“, zaevidovaná pod č. j. 7265426/17 a č. j. 7265461/17. Tato podání správce daně posoudil jednak jako návrhy na vyloučení majetku z daňové exekuce, ale také jako návrhy na odklad daňové exekuce a námitky proti exekučním příkazům. Ve věci návrhů na vyloučení majetku z daňové exekuce byla správcem daně vydána rozhodnutí, jimiž byla řízení o návrzích zastavena podle ust. § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Rozhodnutí ve věci návrhů na odklad daňové exekuce byla vydána dne 16. 10. 2017 pod č. j. 7480493/17/2010-80542-108899 a č. j. 7481217/17/2010-80542-108899 a dne 16. 10. 2017 správce daně vydal i rozhodnutí ve věci námitek proti exekučním příkazům č.j. 7483189/17/2010-80542-108899 a č.j. 7482847/17/2010-80542-108899.
5. Žalobce v žalobě uvedl, že na základě napadeného rozhodnutí žalovaný zajistil majetek v sumě v hodnotě přibližně 16 milionů Kč, přičemž žalobce považoval za nezbytné uhradit za daňového dlužníka nedoplatek ve výši 2.119.879,00 Kč a ve výši 2.221.243,27 Kč z důvodu, že v případě další blokace zboží hrozila žalobci škoda v mnohem větším rozsahu. Zboží by bylo blokováno znehodnoceno, a tudíž by žalobce přišel o zboží mnohem vyšší hodnoty, než byla výše nedoplatku daňového dlužníka. Zboží i tyto peněžní prostředky nepatřily daňovému dlužníku, a tedy nebyly v jeho majetku, ale od samého začátku patřily žalobci.
6. Žalobce podal ve smyslu ust. § 181 odst. 1 daňového řádu návrh na odklad daňové exekuce (podnět na odklad exekuce), jakož i námitky proti exekučnímu příkazu, neboť se neztotožnil s postupem žalovaného, který rozhodnutími č.j. 7480493/17/2010-80542-108899 a č.j. 7481217/17/201080542-108899 ze dne 16.10.2017 ve věci odkladu daňové exekuce rozhodl tak, že řízení zastavil z důvodu, že jde o zjevně právně nepřípustné podání, protože žalobce nebyl příjemcem exekučního příkazu a nebyl dlužníkem. Rozhodnutím č.j. 7482847/17/2010/80542-108899 a č.j. 7483189/17/2010/80542-108899 ve věci námitek proti vydanému exekučnímu příkazu žalovaný rozhodl tak, že řízení zastavil z důvodu, že žalobce není osobou zúčastněnou na správě daní. Žalobce má za to, že pokud žalovaný neuznal oprávněnost námitek a důvodů uplatňovaných v návrhu na odklad daňové exekuce, měl námitku i odklad rozhodnutím zamítnut. Žalovaný však rozhodl o námitce i návrhu na odklad daňové exekuce tak, že řízení zastavil.

7. Postup žalovaného je podle žalobce rozporný s ust. § 22 daňového řádu, neboť žalobci byla v důsledku tohoto postupu odňata jeho procesní práva. Žalobce je osobou, jejíž práva a povinnosti jsou správou daní v souladu s ust. § 22 daňového řádu dotčeny. Je tedy osobou zúčastněnou na správě daní, jíž měl žalovaný umožnit uplatnění jejích práv.
8. Žalobce má za to, že před zahájením i v průběhu daňové exekuce musí správce daně zkoumat existenci právních předpokladů pro zahájení, resp. pokračování daňové exekuce. Žalobce je osobou ve smyslu ust. § 5 odst. 3 ve spojení s ust. § 22 daňového řádu, neboť je osobou zúčastněnou na správě daní v pozici třetí osoby. Jakýkoliv jiný výklad by byl v rozporu s povahou věci. Pokud žalovaný řádně neprojednal a nerozhodl o návrhu žalobce na odklad daňové exekuce a o jím podaných námitkách vůči exekučnímu příkazu, byl jeho postup v rozporu s ust. § 6 daňového řádu.
9. Žalovaný byl ze strany žalobce upozorněn na skutečnost, že výkon daňové exekuce postihuje majetek ve vlastnictví žalobce, a to movité věci (zboží), které žalovaný začal exekučně postihovat. Postupem žalovaného byl žalobce donucen k jednání, kterým eliminoval škody na své straně, a to tím, že za daňového dlužníka uhradil nedoplatek ve výši 2 221 243,27 Kč a ve výši 2 119 879 Kč. V případě další blokace zboží by žalobci hrozila škoda v mnohem větším rozsahu, neboť v provozovně daňového dlužníka měl uskladněno zboží v hodnotě přibližně 16 milionů Kč, které by bylo blokací znehodnoceno, a tudíž by přišel o zboží mnohem vyšší hodnoty, než je výška nedoplatku daňového dlužníka.
10. Rozhodnutí o zastavení daňové exekuce č.j. 7412196/17/2010-80542-108899 a č.j. 7412003/17/2010-80542-108899 z důvodu úhrady vymáhaných daňových nedoplateků bylo vydáno až po obdržení peněžních prostředků od žalobce ve výši 2.119.879,00 Kč a ve výši 2.221.243,27 Kč, po obdržení návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce. Jedná se o související řízení, které mělo být řádně projednáno a rozhodnuto. Žalovaný jednal v rozporu se základním principem vedení daňové exekuce, kterým je postihovat pouze majetek ve vlastnictví daňového dlužníka. Jakákoliv exekuce vedená na majetek třetí osoby je nepřipustná a nezákonná, neboť neoprávněně zasahuje do vlastnického práva třetí osoby.
11. Postup žalovaného považuje žalobce za rozporný s ust. § 5 odst. 3 daňového řádu, neboť jím byl nad míru přípustnou poškozen majetek třetí osoby. Žalobce v návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce řádně prokázal, že se jedná o peněžní prostředky (částka 2.119.879,00 Kč), které dne 6.9.2017 zaplatil ze svého účtu. Uvedené prokázal také v souvislosti s peněžními prostředky (částka ve výši 2.221.243,27 Kč), které dne 6.9.2017 zaplatil ze svého účtu.
12. Žalovaný musí vždy jednat s odbornou péčí a řádně zjistit, jaký majetek daňový dlužník vlastní. K tomuto účelu slouží právě postup dle ust. § 180 daňového řádu a jiných souvisejících ustanovení daňového řádu. Žalovaný mohl a měl zkoumat, jakého majetku je daňový dlužník vlastníkem. Žalovaný nesprávně vedl exekuci na majetek, který patří žalobci, resp. není ve vlastnictví daňového dlužníka a nikdy mu ani nevzniklo a nemohlo vzniknout právo na výplatu těchto peněžních prostředků.

II. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
14. K postavení žalobce v daňovém řízení uvedl, že důvodem zastavení řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nebyla v posuzované věci skutečnost, že by žalobce nebyl osobou oprávněnou k podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, nýbrž skutečnost, že daňovou exekucí nebyl postižen jakýkoliv majetek. Správce daně zahájil daňovou exekuci prodejem movitých věcí, nicméně nepřistoupil následně ve smyslu ust. § 204 daňového řádu k sepsání žádného majetku, a vyloučení majetku z daňové exekuce tudíž nepřicházelo v úvahu. Žalobní námitka, kterou pro sebe žalobce dovozuje postavení třetí osoby, tudíž není pro posuzovanou věc relevantní.
15. K námitce, podle níž správce daně postihl daňovou exekucí majetek osoby odlišné od daňového dlužníka, žalovaný odkázal na výše uvedené. V situaci, kdy správce daně sice vydal exekuční příkaz na prodej movitých věcí, ale následně daňovou exekuci zastavil po provedení dobrovolné úhrady daňového nedoplatku, byť osobou odlišnou od daňového dlužníka, aniž by byl jakýkoliv majetek správcem daně sepsán, je zcela vyloučen zásah do vlastnického práva osoby odlišné od daňového dlužníka. Ze stejného důvodu nelze označit postup správce daně za rozporný s § 5 odst. 3 daňového řádu.
16. Žalovaný dodal, že podle ust. § 164 odst. 4 daňového řádu je správce daně povinen přijmout každou platbu daně, a to nezávisle na tom, kým byla tato platba provedena. Je tak umožněno, aby platební operaci vykonala osoba odlišná od daňového subjektu, avšak vždy s účinky pro daňový subjekt (viz důvodová zpráva k tomuto ustanovení). To, že platba byla provedena třetí osobou v průběhu daňové exekuce vedené proti daňovému dlužníkovi, a stejně tak i důvody, které tuto osobu vedly, jsou pro danou věc bezpředmětné, neboť úhradu daňového nedoplatku za daňového dlužníka nelze považovat za exekuci prostředků třetí osoby správcem daně. Právní vztah a nárok z titulu úhrady daně za daňového dlužníka vzniká mezi daňovým dlužníkem a třetí osobou, nikoli mezi správcem daně a třetí osobou.
17. V replice k vyjádření žalovaného žalobce toliko zopakoval žalobní argumentaci.

III. Posouzení věci soudem

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
19. Podle § 179 odst. 1 daňového řádu *po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.*

20. Jak přílehavě uvedl žalovaný, předmětem řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce je prokázání existence takového práva, které navrhovateli k dotčenému majetku svědčí a které zároveň nepřipouští provedení exekuce. Obecně přitom platí, že osoba, která činí návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce dle § 179 daňového řádu, má v řízení o tomto návrhu procesní práva srovnatelná s procesními právy daňového subjektu při správě jeho daní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.10.2018, čj. 10 Afs 160/2018 – 45). Účastník tohoto řízení (ať je to daňový subjekt či jiná osoba v rovnocenném procesním postavení) však nemá právo na to, aby bylo ve věci vydáno meritorní rozhodnutí (tj. rozhodnutí, kterým je návrhu vyhověno, či kterým se návrh zamítá), pokud nejsou splněny podmínky pro jeho vydání.
21. V posuzované věci, v níž byla nařízena daňová exekuce prodejem movitých věcí, se soud ztotožnil s logickou úvahou žalovaného, že pokud má být určitá věc vyloučena z daňové exekuce, musí být nejprve daňovou exekucí postižena.
22. Podle § 203 odst. 1 daňového řádu *daňová exekuce prodejem movitých věcí, které jsou ve vlastnictví dlužníka, nebo prodejem spoluvlastnického podílu na věci movité se provede sepsáním věcí, které podléhají exekuci, a jejich zpeněžením, pokud to povaha věci nevylučuje.*
23. Podle § 204 odst. 1 daňového řádu *věci, které mají být prodány, určí daňový exekutor v soupisu věcí.*
24. Podle § 204 odst. 3 daňového řádu *při zahájení soupisu věcí oznámí daňový exekutor účel svého příchodu, vyzve dlužníka k uhrazení vymáhaného nedoplatku a doručí dlužníkovi exekuční příkaz na prodej movitých věcí; není-li dlužník přítomen, doručí se mu exekuční příkaz až s protokolem o soupisu věcí.*
25. Z citovaných ustanovení daňového řádu vyplývá, že daňová exekuce prodejem movitých věcí může být provedena teprve na základě provedení soupisu věcí ve smyslu § 204 odst. 1 daňového řádu, pokud takový soupis konkrétních věcí neobsahoval již samotný exekuční příkaz. „*Pouze věci, které byly pojaty do soupisu, lze ocenit a zpeněžit. Movitosti, které správce daně do soupisu nepojal vůbec, nebo sice byly sepsány, avšak posléze byly ze soupisu vyloučeny, zpeněžit nelze*“ (cit. Baxa, J. a kol. Daňový řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011, k § 204).
26. V posuzované věci není sporu o tom, že správce daně se sice za účelem provedení soupisu dostavil na adresu daňového dlužníka k provedení soupisu, k samotnému provedení daňové exekuce však nepřistoupil. Důvodem byla skutečnost, že nedoplatek daňového dlužníka, pro který byla daňová exekuce nařízena, byl uhrazen, a to na výzvu daňového exekutora z bankovního účtu slovenské organizační složky žalobce. Daňová exekuce tedy byla nařízena, nicméně vymáhaný nedoplatek byl uhrazen dříve, než správce daně započal s jejím prováděním, tedy před započítáním soupisu movitých věcí.
27. Za této situace nebyly splněny podmínky pro vedení řízení o návrhu žalobce na vyloučení majetku z exekuce, neboť žádný takový majetek nebyl z důvodu úhrady daňového nedoplatku sepsán. Nebylo tak možné naplnit podstatu tohoto typu řízení, tj. určit, zda a

kteřé konkrétní movité věci mají být z exekuce vyloučeny. Závěr žalovaného, že z uvedených důvodů nebylo možné o návrhu žalobce rozhodnout meritorně, je tedy správný a podřaditelný pod důvody, pro něž je nutné přistoupit k zastavení řízení. Vzhledem k tomu, že návrh žalobce byl podáním, jehož projednání nebylo s ohledem na skutkové okolnosti věci možné, správce daně jej správně kvalifikoval jako podání zjevně právně nepřipustné podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu.

28. K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí, že předmětem posouzení v této věci byla zákonnost rozhodnutí o zastavení daňového řízení, tedy rozhodnutí procesní povahy. Z uvedeného důvodu se soud nemohl zabývat hmotněprávními námitkami žalobce, neboť by tím vykročil mimo rámec posuzované věci. Takovou hmotněprávní námitkou je tvrzení žalobce, že správce daně řádně nezjišťoval, zda majetek, který měl být předmětem daňové exekuce, je ve vlastnictví daňového dlužníka. Jak vyplývá z výše uvedeného, tato otázka nebyla jakkoli relevantní pro závěr o tom, že nebyly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci samé.
29. Pokud žalobce namítal, že daňovou exekucí vedenou k vymožení nedoplatku daňového dlužníka byl postižen majetek v jeho vlastnictví, lze jen zopakovat, že daňovou exekucí nařízenou exekučními příkazy nebyl postižen žádný konkrétní majetek žalobce, a proto nemohlo být ani meritorně rozhodnuto o žalobcově návrhu na jeho vyloučení z daňové exekuce. S ohledem na skutečnost, že byly dány důvody pro zastavení řízení, nelze spatřovat porušení práv žalobce v tom, že nedošlo k meritornímu projednání jeho návrhu.
30. Důvody, pro které žalobce přistoupil k uhrazení daňového nedoplatku za daňového dlužníka, jsou sice pochopitelné, nicméně rovněž nejsou jakkoli právně relevantní ve vztahu k otázce naplnění zákonných podmínek pro zastavení řízení o předmětném návrhu. Namítal-li žalobce, že v průběhu daňové exekuce došlo ke škodě podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci, pak posouzení této otázky rovněž není předmětem tohoto řízení (a nespadá ani do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví).
31. Skutečnost, že k vydání rozhodnutí o zastavení daňových exekucí došlo až poté, kdy žalobce uhradil nedoplatek daňového dlužníka, rovněž nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud v tomto směru přisvědčuje argumentaci žalovaného, že v posuzované věci byly splněny podmínky pro zastavení řízení nehledě na vydání rozhodnutí o zastavení daňové exekuce, jelikož důvodem pro zastavení řízení o návrhu žalobce byla skutečnost, že žalobce navrhoval z daňové exekuce vyloučit majetek, který nebyl předmětem exekuce. Řízení o předmětném návrhu tudíž muselo být zastaveno bez ohledu na to, zda byla dosud vedena daňová exekuce či nikoliv.
32. Pokud žalobce uváděl, že finanční prostředky, jimiž byl daňový nedoplatek uhrazen, byly v jeho vlastnictví, což řádně prokázal, jedná se rovněž o skutečnost, která nemůže mít jakékoli dopady na napadené rozhodnutí. Úhradu daňového nedoplatku za daňového dlužníka nelze ztotožňovat s vymožením této částky v daňové exekuci. Ostatně předmětem nařízené exekuce měl být prodej movitých věcí. Žalobce se tak svým návrhem nemohl domáhat zpětného vydání těchto (dobrovolně uhrazených) finančních prostředků. Jak přitom uvedl již žalovaný, vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, je

možné výlučně na základě žádosti podle § 165 odst. 2 a 3 daňového řádu, a to za splnění vymezených podmínek, přičemž se jedná o výjimku z obecné zásady vyjádřené v ust. § 165 odst. 1 daňového řádu (cit. *Vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné*). Tyto podmínky (mj. provedení platby v důsledku zřejmého omylu) však žalobce nesplnil, ostatně ani to netvrdil.

33. Na základě výše uvedeného tak lze uzavřít, že žaloba není důvodná. Soud ji proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, jemuž však v řízení žádné náklady nad rámec běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. března 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu